

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul VII.

București.

No. 2

OMUL IDEAL DORIT DE DUMNEZEU.

Credința lui Hristos niciodată nu degradează pe acela care o primește. Ea niciodată nu îl aduce la o treaptă josnică și murdară, nu îl face nepolitic, sau egoist, pasionat sau crud. Din potrivă, ea rafinează gustul, sfințește judecata, și curăță și inobilează cugetele, subjugându-le lui Hristos.

Scopul lui Dumnezeu cu fiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt cuget pe care poate să-l aibă un om. Dumnezeu cel viu a transpus caracterul Său în legea Sa cea sfântă. Învățătorul cel mai mare pe care L-a cunoscut lumea vreodată este Isus Hristos; și care este modelul pe care l-a dat tuturor acelor cari îi urmează? „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Mat. 5, 48. După cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera acțiunii Lui, tot așa și omul trebuie să fie desăvârșit în sfera acțiunii omenești.

Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos. Înaintea noastră este deschisă o cărare de continuu progres. Noi avem să ajungem o țintă, să câștigăm o biruință, care cuprinde orice faptă bună și sfântă și nobilă și înălțătoare. Aceasta înseamnă o luptă continuă și un progres constant înainte și în sus, spre desăvârșirea caracterului...

Fără ajutorul divin, omul nu poate să facă fapte bune. Dumnezeu cheamă pe fiecare la pocăință, totuși omul nu poate să se pocăiască fără ca Spiritul Sfânt să lucreze asupra inimii lui. Dar Domnul dorește ca

nimenea să nu aștepte până ce el însuș a crezut că s'a pocăit, pentru ca deabia după aceea să păsească spre Hristos. Incontinuu Mântuitorul atrage pe oameni spre pocăință; ei trebuie doar să se lase a fi atrași, și inimile lor se vor imblânzi prin pocăință.

Omului îi este lăsată o parte în această mare luptă pentru câștigarea vieții veșnice,— el trebuie să răspundă la lucrarea Spiritului Sfânt. Se va cere omului să ducă o luptă pentru a învinge puterile întunecului, și Spiritul este acela care lucrează în el pentru a îndeplini aceasta. Dar omul nu este o ființă neputincioasă, care să fie mântuită fără de nici o efortare din partea lui. El e chemat să-și încordeze fiecare mușchi și să pună la lucru orice aptitudine spre a duce lupta pentru câștigarea nemuririi; totuși, Dumnezeu este acela care dă posibilitatea de a învinge. Nimenea nu poate fi mântuit dacă stă nepăsător. Domnul ne îndeamnă: „Luptați-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea”. Luc. 13, 24. „Largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află”. Mat. 7, 13, 14. E. G. White, „Sfaturi pentru predicatori” pag. 365—366.

Porțile cerului nu sunt așa de înalte ca la palatele princiare; acei cari intră prin ele trebuie să meargă plecați pe genuchi. Daniel Webster.

Intemeietorii familiei.

„Prin înțelepciune se clădește o casă și prin pricepere se întărește”.

Acela, care a dat lui Adam pe Eva ca ajutor, a făcut prima Sa minune la o nuntă. În sala de petrecere unde se veseliau laolaltă prietenii și rudele, Isus a început lucrarea Sa publică de învățător. Astfel El a consfințit căsătoria, recunoscând-o ca ceva instituit de El. El a rânduit ca bărbații și femeile să fie uniți prin căsătorie sfântă, pentru a fonda familii ai căror membri încoronati cu onoare, să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus.

Hristos a onorat legătura căsătoriei folosind-o ca simbol al unirii dintre Sine și cei mântuiți ai Săi. El însuș este Mirele; mireasa este biserica, despre care, fiind aleasa Lui, zice: „Ești frumoasă de tot, iubito, și n'ai nici un defect”. 1)

Hristos „a iubit Biserica și S'a dat pe Sine pentru ea, ca s'o sfințească, după ce a curățit-o... ca să fie slăvită, fără pată”. 2) „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele”. 3)

Legătura familiară este cea mai intimă, cea mai delicată și cea mai sfântă din câte sunt pe pământ. Ea a fost dată cu scopul de a fi o binecuvântare pentru omenire. Și este o binecuvântare oriunde legământul conjugal se face cu judecată, cu temere de Dumnezeu și cu pricepere a răspunderilor pe cari le aduce.

Cei cari intenționează să se căsătorească ar trebui să bage bine de seamă care va fi caracterul și influența căminului pe care îl fondează. Când devin părinți, li se îndreptățează ceva sfânt. De ei depinde într-o mare măsură binele copiilor lor în lumea aceasta și fericirea lor în lumea viitoare. Ei hotărăsc până la o mare măsură chipul moral și trupesc pe care îl primesc copiii. De caracterul familiei depinde și starea

societăți; greutatea influenței fiecărei familii va mișca balanța în sus sau în jos.

Alegerea unui tovarăș de viață să se facă așa, încât să se asigure buna stare trupească, sufletească și spirituală a părinților și a copiilor lor. Să se facă așa ca să pună pe părinți și pe copii în stare de a fi o binecuvântare pentru semenii lor și un motiv de onoare pentru Creatorul lor.

Tinerii și tinerele ar trebui să aibă înainte de a lua asupra-le răspunderile aduse de căsătorie, asemenea experiențe practice din viață încât să fie pregătiți pentru datorii și greutățile ei. Căsătoriile timpurii nu sunt de incurajat. O legătură așa de însemnată și așa întinsă în rezultate cum este căsătoria nu trebuie făcută cu grabă, fără pregătire îndestulătoare și nici înainte ca puterile minții și ale corpului să fie bine dezvoltate.

Se poate ca cele două părți să nu aibă bogăție lumească, dar ar trebui să aibă binecuvântarea aceea și mai mare, care este o bună sănătate. Și în cele mai multe cazuri n'ar trebui să fie o prea mare deosebire de vârstă. Neglijarea acestei reguli poate să aducă după sine o serioasă vătămare a sănătății copiilor; adeseori copiii sunt jefuiți de puterile spirituale și corporale. Dela părinți bătrâni nu pot avea îngrijirea și tovarășia pe care o cere viața lor tânără. Moartea poate că le răpește pe tatăl sau pe mama lor chiar în timpul când iubirea și îndrumarea lor este mai de nevoie.

Numai în Hristos se poate încheia în siguranță un legământ conjugal. Iubirea omenescă ar trebui să câștige forțele ei cele mai tari din iubirea dumnezească. Numai acolo unde domnește Isus poate fi o afecțiune profundă, adevărată și neegoistă.

Iubirea este un dar prețios pe care îl primim dela Isus. Afecțiunea curată și sfântă nu este un sentiment, ci un principiu. Aceia cari sunt mișcați de adevărata iubire

1) Cânt. Cânt. 4, 7.

2) Ef. 5, 25 - 27.

3) Ef. 5, 28.

nu sunt nici lipsiți de judecată, nici orbi. Învațați de Spiritul Sfânt, ei iubesc pe Dumnezeu mai mult ca orice, și pe aproapele lor ca pe ei înșiși.

Persoanele cari vor să se căsătorească, ar trebui să cerceteze fiecare sentiment și fiecare preschimbare a caracterului în acela de care vor să-și lege soarta. Fiecare pas spre legământul conjugal ar trebui să se deosebească prin modestie, simplitate, sinceritate și o dorință calduroasă de a plăcea lui Dumnezeu și a-I da Lui onoare. Căsătoria influențează restul vieții atât în lumea aceasta cât și în lumea viitoare. Un creștin sincer nu va face planuri pe cari Dumnezeu nu le poate aproba.

Dacă ești binecuvântat cu părinți temători de Dumnezeu, caută sfatul lor. Adu-le la cunoștință planurile și speranțele tale. Primește învățătura pe care ei au adunat-o prin experiențele unei vieți întregi, și vei fi scăpat de multe dureri. Mai ales însă ia pe Hristos ca sfătuitor. Cercetează cuvântul Lui cu rugăciune.

Sub o astfel de conducere, o tânără să admită ca tovarăș de viață numai un om cu caracter curat, bărbătesc, un om harnic, zelos, cinstit, un om care iubește pe Dumnezeu și se teme de El. Un tânăr să caute ca soție, care să stea alături de el, o persoană în stare de a duce partea ce i se cuvine din averile vieții, a cărei influență să-l inobileze și să-l înalțe, și care prin iubirea ei să-l facă fericit.

„O soție pricepută este un dar dela Domnul.“ 4) „Inima bărbatului se increde în ea, . . . Ea îl face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale.“ 5) „Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sunt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se pe-trec în casa ei, și nu mănâncă pâinea le-neveririi. Fiii ei se scoală și o numesc ferici-tă, bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude, zicând: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.“ 6) „Cine găsește

o nevastă bună, găsește fericirea; este un har, pe care-l capătă dela Domnul.“ 7)

E. G. White.

„Pe Urmele Marelui Medic“.

7) Prov. 18, 22.

Florile Misionare.

Florile sunt niște misionare minunate. Copiii le iubesc, iar bătrânii se bucură de solia lor tăcută. Ele mângâie pe bolnav, întăresc pe cei triști, umple de strălucire camera celui închis, și la toți cari au învățat să „privească la crinii câmpului“, florile le istorisesc despre iubitoarea purtare de grijă a lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi.

Florile sunt niște adevărate ajutoare în orice ramură misionară. Toate grupele pot să le folosească. Florile sunt strâns legate de serviciul de ajutor creștin. Cu toate acestea uni membri nu iau seama la aceste ocazii, și în sezonul florilor se risipesc o mulțime de flori frumoase.

În lucrarea de ajutorare creștină, se poate că ai aflat locurile unde florile sunt trebuincioase. Dece nu ați da tuturor membrilor din adunare ocazia să contribuie cu flori din grădinile lor, pentru ca ajutorul acesta să fie trimes ca o mângâiere în casele oropsite? O anunțare făcută în timpul adunării, te poate pune în legătură cu persoanele ce se simt bucuoroase să contribuie. Să se aibă grijă ca în timpul verii să se adune la amvon flori proaspete, cari după terminarea serviciului religios să fie predate în mâinile celor rânduiți, ca imediat să le ducă persoanelor ce sunt însemnate pe o listă ca având nevoie de ajutor. Trimete flori celui bolnav și oropsit din preajma ta, și la fiecare buchet adaugă un cartonaș scris frumos, care să ducă o solie personală de mângâiere sau o făgăduință biblică.

Dece nu s'ar sili fiecare membru să aibă câte o brazdă de flori dedicată acestei lucrări? Florile sunt niște prieteni prețioși, și ele dau prilejuri de a conduce pe oameni să cugete la lucrurile veșnice.

4) Prov. 19, 14.

5) Prov. 31, 11, 12.

6) Prov. 31, 26-29.

Grija lui Dumnezeu în timp de primejdie.

Oceanul Indian este foarte adesea vizitat de grozavele forțe ale naturii, anume ciclonul, astfel încât Mauriciu, o mică insulă la vreo 500 mile la răsărit de Madagascar, în timpul istoriei sale a fost nimicită de aceste vizite inspăimântătoare. Un asemenea ciclon a suflat odată peste o parte din insula aceasta. Câteva sate au fost distruse complet, iar altele au suferit pagube mari. Fratele R. T. E. Colthurst a scris pe larg despre experiențele unora din credincioșii noștri, și despre scăparea lor minunată. Din scrisoarea sa alegem câteva rânduri:

„Intr'un loc, locuște una din familiile noastre. În apropiere este clădirea școlii, și casa în care locuște învățătorul. El e păgân, și în ajunul zilei când suflă ciclonul peste Mauriciu, luase o Biblie dela colportorul nostru orb. În acel loc erau mulți pomi, așezați în mare parte lângă locuințe. După ce trecuse ciclonul, nici unul nu mai rămăsese în picioare. Toți fuseseră doborâți. În timpul ciclonului se auzia mereu cum

trosnesc, și când au căzut, vârfurile lor zgâriară zidurile caselor în cari locuiau credincioșii noștri. Casa învățătorului a fost doborâtă la pământ, dar el, părăsind casa și venind la frații noștri, a fost salvat. El atribui scăparea sa Dumnezeului Bibliei, și acum se interesează foarte mult de Solie. Casele ne-au fost scăpate, iar viața celor ai noștri a fost cruțată.

Această experiență, precum și altele ce ar mai putea fi amintite, a făcut o adâncă impresie asupra locuitorilor din insulă. Mulți s'au întors acum către noi, căutând lumina. Este adevărat că atunci când în țară e judecata lui Dumnezeu, oamenii învață neprihănirea.

Amintiți-vă de lucrarea din Mauriciu, și rugați-vă ca rezultatul acestei întâmplări să fie câștigarea multor suflete pentru cunoștința mântuitoare a Adevărului ce e în Isus.”

W. E. Read.

Solia își face lucrarea în Africa centrală de est.

Stațiunile misionare de aici au aproape 150 de școli publice, cu aproape 9000 de elevi ce urmează regulat. Numărul membrilor creștini adulți botezați este de aproape 900; aceștia contribuie cu aproape opt mii de șilingi pe an prin zecimi și daruri.

În acest câmp se găsesc șasesprezece familii Europene. S'a construit un nou spital, ce e amenajat pentru cincizeci de paturi. Mai este și o mică și bine înzestrată casă de editură care acum are două mașini de tipărit, cu toate accesoriile trebuincioase. Misiunea are și o corabie pe care o folosește la vizitarea insulelor din câmp.

Acelaș cuvânt vine din toate stațiunile noastre misionare, și anume că bisericile cresc. În multe locuri s'au ținut adunări cu mulțimi de oameni, sub câte un pom. Pretutindeni s'au ținut lecturi în vederea botezului, și candidații ce vor să devină mem-

br ai bisericii, sunt cercetați cu amănunțime despre toate lucrurile ce se referă la ținta noastră de a avea niște membri cari să alcătuească un adevărat corp creștinesc.

Ne bucurăm văzând că membrii cresc spiritual prin experiențele ce le au. Lucrătorii localnici s'au desvoltat, încât pot rezistă atacurilor celui rău, și pot menține sus stindardul lui Hristos. Mulți din ei sunt foarte de aproape cercetați de păgânii dimprejur.

Dumnezeu a binecuvântat foarte mult lucrarea soliei ingerului al treilea în înaintarea aici în Africa centrală de răsărit. De aceea rugăm stăruitor pe frații și surorile de pretutindeni, să-și reamintească în rugăciunile lor de marea lucrare a adevărului în această parte a viei Domnului.

W. T. Bartlett.

RĂSPŁATA.

Credinciosul câștigător de suflete culege în această vieață multe răsplătiri. Nici o altă lucrare nu aduce în inima omenească o bucurie mai dulce, și chiar dacă cerul nu ar da nici o răsplată câștigătorului de suflete, totuș lucrarea lui va continua să fie una dintre țintele cele mai nobile și mai fericite de pe pământ. Dar există o răsplată veșnică pentru acei cari își dau vieața pentru salvarea celui pierdut. Tot timpul acestei frumoase veșnicii va fi plin de frumoase surprize pentru câștigătorul de suflete. Dar care surpriză îți inchipui că va fi cea mai plăcută? Inchipueșteți că mergând într-o dimineață încântătoare pe străzile Noului Ierusalim, deodată ești oprit de un străin care-ți zice: „O, niciodată nu voiu putea să-ți mulțumesc deajuns! Dacă tu nu m'ai fi condus la Isus, eu nu aș fi fost niciodată aici. Dacă tu nu ai fi dus o adevărată vieață creștină și n'ai fi depus pentru mine un interes atât de binevoitor, eu n'aș fi fost salvat". Ar putea fi o surpriză mai plăcută? Nu ai simți o deplină răsplătire a străduințelor depuse aci jos?

Mulți tineri seamănă sămânța nu numai pentru o surpriză, ci pentru mai multe. Tu ce faci? Mulți te așteaptă să-i conduci la Mântuitorul, și ocaziile ce ți se prezintă acum pentru a-i salvă vor trece de grabă. În curând va fi prea târziu. Astăzi îți găsești multe scuze din pricina cărora nu lucrezi pentru acei prieteni cărora Spiritul Sfânt te indeamnă să le vorbești. Dar aceste scuze nu îți vor ajută întru nimic când va veni Domnul să incheie ultima socoteală cu tine. Nu vrei ca astăzi să le îndepărtezi, și „să treci peste greutățile ce le ai" ca un Misionar Voluntar? În grupa din care faci parte "indemnați-vă unii pe alții" la lucrări nobile. Satan îți va face greutăți, din pricină că știe destul de bine cât de importantă este această lucrare. Dar n'ai să te duci odată la acei către cari te trimete Domnul? N'ai să te duci de mai multe ori? N'ai să te duci până când ei vor primi pe Isus ca pe Mântuitorul lor și până când le vei asigură vieața veșnică? Lasă-ți inima să simtă mai mult pentru mântuirea altora.

Nevoia strigătoare.

Au trecut peste o sută de ani de când a început mișcarea modernă misionară, și dacă privește cineva spre marile câmpuri misionare ale Chinei, Africei, Indiei, și insulelor mării, nu poate simți decât o adâncă recunoștință față de Dumnezeu pentru lucrarea minunată pe care a implinit-o. Dar deși acest gând poate fi minunat, cu toate exemplele de ocrotire divină, cu semnalarea biruințelor asupra puterilor întunecului, totuș în mod instinctiv, mintea se întoarce către acei cari încă se mai găsesc fără cunoștința iubirii Mântuitorului.

Gândește-te la cele patru sute de milioane ale Chinei, la cele trei sute douăzeci

și două de milioane ale Indiei, la cele o sută optzeci de milioane ale Africei, și la cele șasezeci de milioane ale Japoniei, a căror majoritate încă se mai găsește în întunec. Apoi gândește-te la multele câmpuri nepătrunse încă, cum este Afganistanul, Tibetul, coloniile spaniole din Africa, Somaliile de pe coasta de răsărit a Continentului acesta, precum și altele multe. Acolo se află milioane de suflete pentru cari deosemena muri Hristos, dar cari nu știu nimic despre măreția puterii mântuitoare.

W. E. Read.

Secr. Misiunii Externe.
Diviziunea Europeană.

Impresii din adunările Adventiștilor de Ziua Șaptea.

În cartea intitulată „Icoanele Vremii” autorul, care în timpul de față ocupă un post însemnat în unul din ministerele Țării noastre, consacră un capitol întreg mișcării Adventiștilor de Ziua Șaptea din România. Descrie o vizită pe care a făcut-o într-una din adunările noastre din Capitală și își arată surprinderea față de metodele întrebunțate pentru ilustrarea adevărului divin prezentat de vorbitor. Nu numai că Biblia însăși este prezentată ca manualul sfânt pe care îl cercetează Adventiștii de Ziua Șaptea, dar autorul laudă felul în care părțile mai greu de înțeles erau ilustrate prin tablouri.

Cu adevărat, pentru mulți au fost o binecuvântare tablourile și hărțile profetice pe cari noi le prezentăm când descriem planul lui Dumnezeu așa cum de mai înainte în mod simbolic, dar precis, eră destăinuit prin proci. Și în această privință Comunitatea noastră împlinește porunca Domnului: „Scrie prorocia, și sapă-o pe table ca să se poată ceti ușor!” Hab. 2, 2. Ori-

unde am întrebuințat sistemul acesta el a avut un bun rezultat.

Predicatorii noștri ne întreabă neconțenit unde ar putea să găsească și ei aceste chipuri și hărți profetice lucrate bine pentru ca să poată ilustra mai bine conferințele lor. Acelaș lucru ne cer și comunitățile. Dorința noastră este de a inzeștră toate comunitățile și pe toți predicatorii noștri cu tablourile necesare astfel ca în cursul acestui an cuvântările să poată fi însoțite și de tablourile profetice. Avem acum în lucru figurile profetice din Dan. 2 și 7, pe o singură pânză în mărime de 1, 50 m. X 1, 30 m. în care chipul din Dan. 2 este cât lungimea pânzei, iar figurile din Dan. 7 sunt de 0, 26 m. X 0,36 m. Costul unui asemenea tablou frumos pictat în ulei pe pânză specială, durabilă, va fi între o mie și două mii de lei. Predicatorii și comunitățile cari vor să aibă aceste tablouri să trimeată comanda însoțită de jumătate din cost pe adresa P. P. Paulini, Strada Labirint 116, București.

CULTUL ÎN FAMILIE.

Oare acest cult să nu mai existe în casele noastre creștine, sau să-i slăbească din însemnătate, sau să rămâie doar ca o simplă formă? Nu, să nu se întâmple așa ceva. Cultul de familie trebuie să aparțină fiecărei case creștine, în care locuiește Cuvântul dumnezeesc și Domnul Hristos prin Spiritul Său.

Cu bucurie și mulțumire îmi amintesc puțin din obiceiul plăcut al zilnicului cult de familie din casele vechi. Eră „obiceiul cel sfânt” al cetirii Cuvântului, al rugăciunii, al întâlnirii celor din casă, și al celor mai mari binecuvântări. Orice s'ar întâmplă, este de nevoie ca cel puțin odată pe zi să se poată lua parte la clădirea altarului familiei, unde cu toții să se unească și să se întărească spiritual. Orice scuză pentru lipsa de timp și prilej trebuie să înceteze dacă ne gândim la binecuvântările ce ar putea fi primite de fiecare membru al familiei, prin acest cult.

Cine să-l țină? Capul familiei are această precădere. El trebuie să se îngrijească de bunul mers al casei, și împreună cu mama, să conlucreze pentru întărirea altarului familiei. Dacă în casă se găsește și alte persoane credincioase, se poate ca să se mai schimbe conducătorul acestor adunări de

cult, dar în orice caz în prima linie vine cel mai bătrân.

Trebuie observat felul cum să se țină acest cult în familie, în cazul când în casă se găsește și copii. În acest caz, adunarea să fie scurtă și neplicticoasă. Acest cult trebuie să fie viu, variat, dar în orice caz pornit din iubire și mulțumire, făcând astfel loc Spiritului. „Cuvântul” să rămână încontinuu punctul principal al acestui cult, cetind din el cu voce tare și făcându-se rugăciuni în legătură cu cele cetite. Rugăciunea să fie scurtă, plină de credință, iubire, și bunăvoință, fără cuvinte prea înalte sau repetiri de fraze. Fiecare propozițiune să fie în legătură cu nevoile cultului familiei. Cererile să fie scurte, bine judecate, și pornite din iubire. Din toate trebuie să accentuăm următoarele: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. 5 Moisi 6, 5. Pentru încheierea cultului, conducătorul adunării să cetească un verset, și dacă este cu putință să se cânte dintr'un instrument.

Aceste adunări familiare să fie în așa fel încât să dea putere pentru lupta de toată ziua. În acest fel putem întrezări „zorii veșniciei”.

după Ev. Botschafter.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 6 — 5 Februarie, 1927.

Pavel se hotărăște pentru prima sa călătorie misionară.

Textul biblic: Fapt. 13, 1—52.

De memorizat: „Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor duce la piere”. Ps. 1, 6.

1. Chiar înainte de a-și părăsi uceniciei, El le spuse: „Duceți-vă în toată lumea, și propăvăduiți Evanghelia la orice făptură”. Ei trebuiau să meargă din loc în loc, istorisind despre Isus.

2. Când Pavel a fost convertit, Domnul a spus despre el: „El este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă numele Meu înaintea neamurilor”. Fapt. 9, 15. Domnul îi deschise calea pentru această lucrare după ce Barnaba și Saul s'au întors la Antiohia venind dela Ierusalim, unde dusesese darurile pentru cei cari suferiau de foame.

3. Barnaba, Simon, Luciu, Manaen și Saul, erau învățătorii și profeții cari aparțineau bisericii din Antiohia. Într-o zi, pe când postiau și se rugau, Spiritul Sfânt zise: „Puneți-Mi pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”. Și după ce au postit s'au rugat, și bătrânii au pus mâinile peste ei, cerând lui Dumnezeu să le dea o binecuvântare deosebită, și apoi au trimis pe Barnaba și pe Saul departe, ca misionari pentru păgâni.

4. Intorcându-și fața spre apus, cu inima veselă, Barnaba și Saul, au coborât pe drumul pustiu și stâncos dela Antiohia la Seleucia, un oraș pe coasta mării, la o depărtare de vreo douăzeci și cinci km. De aici au luat o corabie și au mers la Cipru, o insulă în Marea Mediterană. Ei au debarcat la Salamis, un oraș situat în partea de răsărit a insulei. Începând de aci, au povestit despre Isus întâiu într'un loc apoi în altul, până ce au ajuns la Pafos, în partea cealaltă a insulei. Ioan zis și Marcu a mers cu ei și i-a ajutat cu toate puterile.

5. Dregătorul roman al insulei, numit Sergius Paulus, locuia în Pafos. Și aici erau temple de ale idolilor la cari se închinau mulți oameni. Sergius Paulus nu eră mulțumit cu închinarea la idoli, și când auzi că a venit Barnaba și Saul să predice o nouă credință, trimese după ei să i-o vestească și lui. Bucuroși, ei au mers la palat și au vorbit dregătorului despre Isus.

6. Mai eră acolo și un alt bărbat numit Elima, care deasemenea ascultă. El eră un profet fals și un vrăjitor, sau un om care înșeală și amăgește poporul. Acest om eră foarte neliniștit ca nu cumva dregătorul roman să creadă în Isus, căci atunci nu ar fi mai putut câștiga bani înșelându-l. Elima vorbi contra misionarilor și soliei lor.

7. Atunci Saul, care după aceea s'a numit Pavel, își țintii ochii asupra lui Elima și zise: „Fiul diavolului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strămbi (să strici) căile drepte ale Domnului? Acum iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb, și nu vei vedea soarele până la o vreme. Îndată a căzut peste el ceață și întinerec, și căută băjbăind niște oameni, cari să-l ducă de mână. Atunci dregătorul (Sergius Pulus), când a văzut ce se întâmplase, a crezut, și a rămas uimit de învățătura Domnului”.

8. Sosise timpul ca Pavel și Barnaba să zică la revedere nouilor ucenici de pe insula Cipru, căci și alte ținuturi aveau tot atâta nevoie să afle veștile cele noi despre un Mântuitor viu. Ei au mers cu o corabie departe spre nord-vest, străbătând marea, și apoi în susul unui fluviu până la un oraș numit Perga.

9. În timpul acesta, insoțitorul lor, Ioan zis și Marcu, obosise străduindu-se să ajungă misionar. Lucrul acesta eră mai greu de cât își inchipuise. Când auzi pe Pavel și Barnaba vorbind să mai meargă încă mulți kilometri mai departe, și să umble pe drumurile pustii ale munților unde pândesc hoții, i se făcù dor de casă, și lăsându-i

să facă singuri ce vor putea, se întoarse la Ierusalim.

10. Pavel și Barnaba ajunseră cu bine la locul către care porniseră. El se numia la fel ca și cetatea din care au fost trimiși — Antiohia. Când a venit Sabatul, au mers la sinagoga iudeilor, unde au fost invitați să vorbească. Pavel le ținu o predică istorică, începând cu fiii lui Izrael în pustiu, și apoi istorisind despre regele Saul și regele David. Iar la urmă le-a spus despre Isus Fiul lui Dumnezeu, despre nașterea Lui ca un prunc într-o iesle, despre felul cum trăise între oameni, cum a fost crucificat de Iudei și cum Dumnezeu L-a înviat dintre morți.

11. Unii iudei au crezut, alții s'au îndoit. În Sabatul următor aproape toată cetatea, iudei și păgâni, s'a adunat să audă predică lui Pavel. Dar Iudeii s'au mâniat și au vorbit contra evangheliei. Atunci Pavel le spuse lămurit: „Ne întorcem spre neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul”.

12. „Cuvântul Domnului se răspândia în toată țara. Dar Iudeii au întărit pe femeile cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stărnit o prigonire împotriva lui Pavel și Barnaba, și i-au izgonit din hotarele lor”. După aceea apostolii au mers la Iconia, o cetate frumoasă, înconjurată de munți acoperiți cu zăpadă.

13. Iudeii din Antiohia au izbutit să îndepărteze pe apostoli, însă ei nu puteau îndepărta Cuvântul lui Dumnezeu care fusese ascuns în inima păgânilor. Și „ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt”.

Intrebări.

1. Ce le spuse Isus? Ce trebuiau să facă pentru a arăta că ascultă?

2. Ce a spus Domnul cu privire la lucrarea lui Saul? Când deschise El calea pentru lucrarea lui Saul?

3. Cine erau în biserică din Antiohia? Ce s'a întâmplat într-o zi?

4. Unde au plecat? Pe cine au luat cu ei?

5. Ce știi despre Pafos?

6. Ce știi cu privire la Elima?

7. Ce s'a întâmplat?

8. Ce timp sosise? După aceea unde au mers?

9. Ce făcù pe Ioan zis și Marcu să nu mai vrea a fi misionar? Unde se întoarse el?

10. În ce cetate a mers Pavel și Barnaba? Ce au făcut acolo?

11. Cum au primit Iudeii solia? Ce s'a întâmplat în Sabatul următor? Ce au făcut mulți iudei? Ce le spuse lămurit Pavel?

12. Unde se răspândia Evanghelia? Ce au făcut Iudeii necredincioși? Unde au mers apostolii după aceea?

13. Ce nu puteau îndepărta Iudeii din Antiohia? Cum erau acei cari primiseră pe Isus în inima lor? Ce cunoaște Dumnezeu? Vezi textul de memorizat. Ce va pieri?

Lecțiunea 7 — 12 Februarie, 1927.

Pavel și Barnaba în Iconia, Listra, și Derbe.

Textul biblic: Fapt. 14, 1—28.

De memorizat: „Să vă întoarceți dela aceste lucruri deșerte la Dumnezeu cel viu care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele”. Fapt. 14, 15.

1. Când Pavel și Barnaba au fost gonțiți din Antiohia de Iudei, au călătorit pe jos până la Iconia, la o depărtare de aproape 120 km. Aceasta era o cetate înconjurată cu un zid înalt și puternic. Oamenii intrau și ieșiau pe porți, cari în timpul nopții erau închise. Pavel și Barnaba „au intrat în sinagoga Iudeilor, și au vorbit în așa fel că o mare mulțime de Iudei și de Greci au crezut.”

2. Dar în Iconia ca și în alte locuri, Iudeii cari nu voiau să creadă în Isus se încercau să oprească lucrarea vorbind contra ei. Dar misionarii stătură mult timp în Iconia predicând cu îndrăzneală, iar Domnul „îngăduia să se facă semne și minuni prin mâinile lor”. După un timp „mulțimea din cetate s'a desbinat: unii erau cu Iudeii, alții

cu apostolii". Sentimentul acesta se înrăuțește așa de mult încât oamenii cei răi cari nu voiau să creadă, au hotărît „să-i ucidă cu pietre". Dar Pavel și Barnaba aflară despre aceasta din vreme și au fugit la Listra și Derbe, cetăți apropiate, și în ținutul dimprejur, „și au propovăduit Evanghelia acolo".

3. „În Listra eră un om neputincios de picioare, olog din naștere, care nu umblase niciodată". Pavel privi la el foarte atent, și văzu că el credea în Isus și că avea credința pentru a putea fi vindecat. Atunci Pavel îi spuse cu voce tare: „Scoală-te drept în picioare". Și deodată sări în picioare și umblă.

5. Cât de surprinși trebuie să fi fost acești păgâni, fiindcă până atunci nu mai văzuseră o asemenea minune! Ei nu auziseră despre minunile cele mari pe cari le săvârșise Isus. Ei se închinau la idoli de lemn și de piatră, iar alții se închinau la soare, lună, și stele. Ei clădiau temple și aduceau acestor zei sacrificii de oi și boi, așa după cum fiii lui Izrael aduseseră sacrificii adăvăratului Dumnezeu.

5. Poporul din Listra credea că Pavel a dat putere și sănătate ologului prin puterea lui proprie, și se mirau foarte mult, și strigau în limba lor: „Zei s'au pogorit la noi în chip omenesc". Și ei numiau pe Barnaba după numele zeului lor Jupiter, iar pe Pavel ca pe alt zeu, și anume Mercur, din pricină că vorbiă frumos.

6. La poarta cetății eră un templu al lui Jupiter, și preotul acestui templu, având de gând să dea onoare lui Pavel și Barnaba, aduse la poartă boi și coroane de flori, și voia să aducă sacrificii lui Pavel și Barnaba, după cum aducea zeilor păgâni.

7. Când Pavel și Barnaba au auzit acestea, s'au intristat foarte mult, căci știau că nu trebuie să se facă asemenea lucruri. Pentru a-și arăta durerea „și-au rupt hainele, au sărit în mijlocul norodului, și au strigat: Oamenilor de ce faceți lucrul acesta?" Imediat lămuriră că și ei sunt tot oameni și că nu trebuie să fie adorați. Ei le-au spus că au venit cu veștile cele frumoase

ca oamenii să se întoarcă dela zii lor păgâni și să se închine adevăratului Dumnezeu care făcū pământul și care dă soare, ploaie, hrană, și toate binecuvântările. Poporul eră foarte nedumerit, însă Pavel izbuti să-i facă să nu omoare boii și să nu le aducă sacrificii.

8. După aceasta, vrăjmașii lui Pavel au făcut din nou turburare. Iudeii din Antiohia și Iconia au auzit unde eră Pavel și Barnaba, și au venit la Listra. Au vorbit de rău pe Pavel, spunând poporului lucruri neadevărate. Acești păgâni au fost tot atât de gata să facă rău lui Pavel după cum au fost și să i se închine, și „au improșcat pe Pavel cu pietre, l-au târit afară din cetate, crezând că a murit. Când l-au înconjurat însă ucenicii, Pavel s'a sculat și a intrat în cetate".

9. A doua zi, Pavel se întoarse cu Barnaba la Derbe. Cu această ocazie au vizitat din nou Listra, Iconia, și Antiohia Pisidiei. În fiecare din aceste localități au ținut adunări, rugându-se cu acei cari credeau în Isus, și încurajându-i să fie sinceri și credincioși. După aceia au trecut din nou prin Perga, și „de acolo au mers cu corabia la Antiohia (în Siria), de unde fuseseră îndemnați în grija harului lui Dumnezeu, pentru lucrarea, pe care o săvârșiseră. După venirea lor, au adunat Biserica, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, și cum deschisese Neamurilor ușa credinței. Și au rămas destul de multă vreme acolo cu ucenicii".

10. Astfel se sfârși prima călătorie misionară a apostolului Pavel. Ar fi interesant să subliniem pe hartă călătoria lui, imprimând în minte iarăși și iarăși faptele însemnate petrecute la fiecare oprire a lui.

Intrebări.

1. Ce s'a întâmplat cu apostolul Pavel și Barnaba?

2. Ce au făcut Iudeii necredincioși din Listra la fel cu alții? Din pricină că Pavel a continuat să lucreze, cum a arătat Dumnezeu că eră cu el? În ce chip se

desbină cetatea? Ce au hotărît oamenii cei răi? Cum a fost împiedicat planul?

5. Pe cine întâlni Pavel și Barnaba pe străzile Listrei? Ce s'a întâmplat cu el?

4. Din ce pricină trebuie să fi fost surprinși păgânii când au văzut minunea aceasta? Ce știi despre felul lor de închinare?

5. Ce credeă poporul din Listra? Ce strigau ei? Cum numiau pe apostoli?

6. Ce eră la poarta cetății? Ce voia preotul să facă?

7. Ce au făcut apostolii când au auzit despre acestea? Ce a izbutit Pavel să facă?

8. Cine a turburat pe Pavel? De unde veniseră? Ce au spus? Ce au făcut păgânii? Ce și-au închipuit? Ce s'a întâmplat când Pavel a fost înconjurat de credincioși?

9. După aceasta unde a pornit Pavel și cu Barnaba? Ce localități au vizitat? Ce au făcut acolo? Spre ce loc au plecat din Perga? Ce au făcut aci?

10. Că călătorie se sfârși? Ce ar fi interesant de făcut?

Lecțiunea 8 — 19 Februarie, 1927.

Sfatul dela Ierusalim; a doua călătorie misionară a lui Pavel.

Textul bible: Fapt, 15 până la capit. 16, 12.

De memorizat: „Treci in Macedonia, și ajută-ne.” Fapt. 16, 9.

1. Domnul arătase în multe feluri primei biserici, că Evanghelia nu trebuie dusă numai la Iudeii, ci și la păgâni. Dar niște oameni veniră din Ierusalim la Antiohia și spuseră credincioșilor dintre păgâni că dacă nu împlinesc rânduelile pe cari i-a învățat Moise, nu pot fi mântuiți. Pavel nu putea să creadă acestea, și s'a hotărît să meargă câțiva la Ierusalim, unde să poată întreba pe toți apostolii și bătrânii ce gândesc ei în privința aceasta.

2. Când au ajuns la Ierusalim, biserica primi cu căldură pe Pavel și Barnaba, dar unii dintre Iudeii credincioși se ridicară deodată și spuseră că neamurile nu pot fi mântuite dacă nu țin rânduelile pe cari Moise le-a dat lor. Aceste rândueli cereau jertfirea mieilor și altor animale, și împlinirea ceremoniilor, pentru a dovedi că poporul crede că Isus Iși va da vieța pentru păcatele lumii. După ce Isus muri pe cruce, aceste jertfe și ceremonii nu mai erau necesare.

3. Cu această ocazie a vorbit Petru, Pavel, și Barnaba. Petru vorbi despre viziunea primită pe acoperișul casei și de felul cum Spiritul l-a condus la Corneliu și cum credincioșii au primit aceea binecuvântare care se revărsase peste ucenici în ziua de Rusalii. Pavel și Barnaba spuseră despre lunga lor călătorie între păgâni, și despre minunile și binecuvântările pe cari le dăduse Domnul. Ei numiau rânduelile pe cari Iudeii le cereau cu atâta insistență dela păgâni, un jug pe care ei nu-l pot duce. Ei au spus că Dumnezeu nu cere ca neamurile să păzească toate obiceiurile iudaice.

4. Iacob eră unul dintre conducătorii bisericii din Ierusalim. El eră așa de atent să facă dreptatea cea mai deplină în toate privințele, încât de multe ori eră numit Iacob cel Drept. Auzind tot ce se spusese, Iacob zise că nu este drept ca acei creștini dintre păgâni să păzească rânduelile iudaice. Toți au fost mulțumiți cu aceste cuvinte, și au înțeles că hotărîrea lui este dreaptă.

5. După aceasta, Pavel spuse ca să se facă o scrisoare în legătură cu hotărîrea sfatului, și să se trimeată tuturor bisericilor. În scrisoare ei trimeseră salutările cele mai binevoitoare către păgâni. Ei le cerură să nu mănânce carnea ce a fost adusă ca sacrificiu idolilor, căci unii își pot închipui că și ei iau parte la închinarea idolilor. Să nu mănânce carnea animalelor sugrumate, căci o astfel de carne este plină cu otravă. Să nu bea sângele animalelor căci este păcat. Nici o poruncă nu le-a fost dată

ca să implinească alte rândueli iudaice.

6. Deasemenea ei au mai hotărît să trimeată doi bărbați înțelepți la aceste comunități dintre păgâni. Bărbații aleși au fost Iuda și Sila, cari își puseseră deja viața în rizic pentru Evanghelie. Iuda și Sila, vizitau bisericile, mergând până în Antiohia, și biserica crescî în număr și progresă.

7. Dela o vreme, Pavel începî să se gîndească la credincioșii din cetățile pe cari el și Barnaba le vizitaseră în lunga lor călătorie misionară. „Pavel a zis lui Barnaba: Să ne întoarcem, și să mergem pela frații din toate cetățile, în cari am vestit Cuvîntul Domnului, ca să vedem ce mai fac“.

8. Barnaba eră bucuros să meargă. El voi din nou să ia pe Ioan zis și Marcu, dar Pavel eră de părere să nu-l ia, căci îi părăsise în prima călătorie. Barnaba gîndiă că ar fi potrivit să mai dea lui Marcu încă o ocazie, însă Pavel nu putea admite lucrul acesta. Așa că s'au despărțit. Barnaba a luat pe Marcu și au mers cu corabia la insula Cipru, iar Pavel a luat cu el pe Sila.

9. Pavel doriă să viziteze din nou Derbe, Listra, Iconia, și cealaltă Antiohia. Din aceste localități fusese izgonit, iar în Listra fusese improșcat cu pietre, totuș voiă să revadă pe frații cărora le predicase, și să-i ajute mai departe. El și cu Sila au străbătut ținutul trecînd peste munți înalți și umblînd pe cărări pline cu fiare sălbatice și tâlhari nemiloși, dar Domnul îi feri de rău în toate călătoriile.

10. Când ajunse în Listra, Pavel găsi un nou ajutor, un tânăr numit Timotei. Mama lui eră ebraică și credeă în Isus, iar tatăl eră Grec. Bunica și mama lui îi cetise Biblia pe cînd eră copil, și el învățase să repete multe versete, și iubiă pe Isus. El eră vesel și activ, și din ziua aceea a fost pentru Pavel un prieten de mare ajutor.

11. După ce a vizitat multe biserici, s'a hotărît să meargă spre apus la alte cetăți însemnate, unde erau mulți păgâni. Dar Spiritul Sfînt îl opri să meargă. Pavel eră

nedumerit, însă înțelese că Dumnezeu vrea să-i arate unde să meargă. După un timp el veni la Troa, pe coasta mării. Dincolo de mare eră un ținut păgân numit Macedonia.

12. Chiar în noaptea aceea Pavel primi o viziune. „Un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugăminte: Treci în Macedonia, și ajută-ne“. Atunci Pavel cunoscî că Domnul îl conduse. El spuse insoțitorilor săi viziunea primită, și imediat s'au imbarcat pe o corabie, și au mers pe marea albastră, pentru a spune poporului din Macedonia despre Isus.

Intrebări.

1. Ce arătase Domnul în multe feluri primei biserici? Ce au spus unii? Cum au hotărît ei să lămurească această chestiune?

2. Cine primi călduros pe apostoli? Ce au făcut unii credincioși veniți dintre farisei?

3. Ce spuse Petru, Pavel, și Barnaba?

4. Ce știi despre Iacob?

5. Ce au hotărît să facă? Numește trei lucruri pe cari le-au cerut păgînilor să nu le facă?

6. Ce au mai hotărît ei? Pe cine au ales? Cine s'a mai întors în Antiohia?

7. Dela o vreme, la ce lucru începî să se gîndească Pavel? Ce a zis lui Barnaba?

8. Despre ce lucru au discutat ei?

9. Ce doriă Pavel? Ce se întîmplase acolo? Ce știi despre călătoria lor?

10. Pe cine găsi Pavel în Listra? Cine erau părinții lui? Ce poți spune despre ei?

11. După un timp unde s'a gîndit Pavel să meargă? Ce l-a făcut să fie nedumerit? În cine s'a încrezut? În ce cetate veni? Ce finit eră dincolo de mare?

12. Ce primi Pavel în noaptea aceea? Ce spuse omul din Macedonia? De ce lucru eră Pavel acum sigur? Ce făcî imediat el și insoțitorii lui?

Pavel și Sila la Filipi.

Textul biblic: Fapt. 16, 12—40.

De memorizat: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.”

1. Sila, Timotei, și Luca, erau împreună cu Pavel la Filipi. Scriind despre începutul lucrării aci, Luca zice: „În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde, credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos, și am vorbit femeilor, cari erau adunate laolaltă (veniseră acolo)”.

2. O femeie cu numele Lidia se alătură de acest grup. Ea vindea vopsea de purpură sau pânzeturi fine vopsite cu purpură, și probabil că erau scumpe. Lidia auzi pe Pavel predicând și cu bucurie crezută și a fost botezată, împreună cu casa ei. După aceasta ea dori să dea adăpost apostolilor, și le zise: „Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea”.

3. Într'o zi, pe când Pavel și Sila mergeau la locul de rugăciune, erau urmați de o anume sclavă care se ocupă cu ghicitul, având cecece numim un spirit rău. Oamenii credeau că ea poate spune ce se va întâmpla — adică lucruri pe cari ei nu le știau. Prin mijloacele și cuvintele cu cari ghicia, câștigă mulți bani pentru stăpâni ei.

4. Această sârmană fată se vede că înțelegea că cecece spune Pavel și Sila despre Isus este adevărat, fiindcă îi urmăria „și strigă: Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii. Așa a făcut ea timp de mai multe zile”.

5. Pavel eră turburat. El nu doriă ca oamenii din Filipi să-și inchiptuie că Isus ar fi asemenea acestui spirit pe care îl avea fata. În acelaș timp trebuie să fi simțit și durere văzând-o așa. Deci într'o zi, când fata strigă după ei, „Pavel, necăjit, s'a întors și a zis duhului: În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și a ieșit chiar în ceasul acela”.

6. Acum fata nu mai vorbiă ca mai înainte. „Când au văzut stăpâni roabei că s'a dus nădejdea lor de câștig, au pus mâna pe Pavel și Sila și i-au târit în piață înaintea frunțașilor . . . și au zis: Oamenii aceștia ne turbură cetatea; sunt niște Iudei.”

7. Mulțimea a luat deasemenea parte la invinuirea lor, și dregătorii au dat ordin ca Pavel și Sila să fie bătuți. „După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, și au dat în grija temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița din lăuntru, și le-a băgat picioarele în butuci”.

8. Inchisoarea din lăuntru eră o cameră fără ferestre pe cari să vină lumina și aerul, iar butucii le țineau pricioarele foarte strâns legate, și într'o poziție cât se poate de neprielnică. Acolo în întunec, cu spina plină de răni de pe urma biciuirii, au fost svârliți de temnicer. „Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau, și cântău cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau.

9. „Deodată, s'a făcut un mare cutremur de pământ, așa că s'au clătinat temeliele temniței. Indată, s'au deschis toate ușile, și s'au deslegat legăturile fiecăruia. Temnicerul s'a deșteptat; și, când a văzut ușile temniței deschise, a scos sabia, și eră să se omoare, căci credea că cei închiși au fugit. Dar Pavel a strigat cu glas tare: Să nu-ți faci nici un rău, căci toți suntem aici.

10. „Atunci temnicerul a cerut o lumină, a sărit în lăuntru, și, tremurând de frică, s'a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila; i-a scos afară, și le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Pavel și Sila i-au răspuns: Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta”. Și ei au predicat Cuvântul Domnului lui și întregii sale familii.

11. „Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor, și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa, și s'a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.

12. „Și făcându-se ziuă căpeteniile trimiseră pe slujitorii lor zicând: Dă drumu la acei oameni. Și păzitorul închisorii spuse către Pavel cuvintele acestea”. Dar Pavel și Sila nu au vrut să plece în ascuns, ca și cum le-ar fi fost rușine de cele ce făcuseră. Pavel spuse: „Nu așa, ci să vină ei singuri să ne scoată afară”.

13. Dregătorilor le eră teamă fiindcă făcuseră rău închizând pe acești oameni. Atunci ei au venit, „i-au scos afară din temniță, și i-au rugat să părăsească cetatea. Ei au ieșit din temniță, și au intrat în casa Lidiei; și, după ce au văzut și mângâiat pe frați, au plecat”.

Intrebări.

1. Cine eră cu Pavel la Filipi? In ce chip simplu au început lucrarea acolo?

2. Cine veni lângă celelalte femei? Cu ce se ocupă? Ce s'a întâmplat cu ea?

3. Cine urmă pe apostoli? Ce știi despre ea?

4. Ce se vede să înțelegea această fată? Ce strigă ea?

5. De ce s'a turburat Pavel? Ce s'a întâmplat într'o zi?

6. Ce nu mai făcea ea? Ce au făcut slăpânii fetei?

7. Ce poruncă au dat dregătorii? Ce tratament crud au primit apostolii?

8. Ce eră „camera din lăuntru”? Ce erau „butucii”? In ce condiție îi părăsi temnicerul? La miezul nopții, ce au surprins pe alți închiși?

9. Ce s'a întâmplat deodată? Cum a fost scăpat temnicerul de a nu-și face rău?

10. Ce a făcut temnicerul când a auzit glasul lui Pavel? Ce întrebare însemnată a pus el? Ce răspuns a primit?

11. Ce bunăvoință dovedi temnicerul acum? Cum a dovedit el și familia lui credința în Isus? Ce altă bunăvoință mai dovedi temnicerul față de Pavel și Sila?

12. Ce s'a întâmplat a doua zi dimineața? Pentruce Pavel și Sila nu voiau să părăsească închisoarea în ascuns? Ce au cerut ei să facă judecătorii?

13. De ce le eră teamă dregătorilor? Ce se rugară ei călduros? Ce a făcu Pavel și Sila înainte de a părăsi Filipi?

Lecciónea 10—5 Martie, 1927.

Pavel și Sila în Tesalonic și Berea.

Textul biblic: Fapt, 17, 1—15.

De memorizat: „Cercetați Scripturile, pentrucă socotiți că in ele aveți vieața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Ioan 5, 39.

1. După ce Pavel și Sila au părăsit Filipi, unde fuseseră așa de nemilos bătuți și închiși, și unde s'au și bucurat din pricină că temnicerul și întreaga lui familie a crezut în Isus, ei, și cu Timotei, au călătorit aproape o sută cincizeci de km. până la o cetate numită Tesalonic.

2. Aci ei au găsit o sinagogă a iudeilor, și Pavel merse acolo trei Sabate și le predică oamenilor. Mulți păgâni cari nu se mai închinau la idoli s'au dus să-l asculte. Pavel le dovedi din Biblie că Isus trebuia să vină pe pământ, să sufere, să moară, și să învieze, pentruca să poată salvă pe toți cari vor crede in El. După aceea zise: „Acest Isus, pe care vi-l vestesc eu, este Hristosul”.

3. Unii iudei, și o mulțime de greci, precum și „multe femei de frunte” au crezut și s'au unit cu Pavel și Sila in lucrare. Iudeii cari n'au crezut s'au mâniat și au devenit geloși. Ei au strâns de pe stradă „niște oameni fără căpătâi”, și formând o mulțime, au răscolat cetatea. Pavel și Sila locuiau la un om bun numit Iason. Acea mulțime de oameni fără căpătâi merse „a-supra casei lui Iason, și căutau pe Pavel și pe Sila ca să-i aducă afară la norod”. Dacă ar fi găsit pe Pavel și pe Sila, ei ar fi fost in stare să-i omoare îndată.

5. „Fiindcă nu i-au găsit, au târit pe Iason și pe vreo câțiva frați inaintea dregătorilor cetății, și strigau: Oamenii aceș-

tia, cari au răscolit lumea au venit și aici, și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului (împăratul Roman), și spun că este un alt împărat: Isus”.

6. Poporul acesta nu se străduia să ajungă a pricepe că Isus nu era un împărat pământesc; că El poate fi împărat al inimii, iar nu să lucreze împotriva Cezarului care era împăratul ținutului în care locuiau.

7. „Prin aceste vorbe, iudeii au turburat norodul și pe dregătorii cetății.” Ei au pus pe Iason să promită că va observa ca Pavel și Sila să nu mai facă turburare; și apoi dregătorii le-a dat drumu. „Frații au trimes îndată, noaptea, pe Pavel și Sila la Berea.”

8. Berea era un loc liniștit la vreo 75 km. mai departe în interiorul Macedoniei. Când Pavel și Sila au ajuns aci, au mers în sinagoga iudeilor și au predicat oamenilor despre Isus, așa cum făcuseră și în Tesalonic.

9. Poporul care trăia în Berea era binevoitor, și a primit cu bucurie pe misionari. Pavel spune că erau râvnitori de cele bune, căci în fiecare zi cercetau Biblia să vadă dacă Pavel predică adevărul. Din pricină că erau râvnitori, și cercetau cu credință, mulți au crezut, dintre cari un mare număr de femei, astfel încât incurând s'a înființat în Berea o biserică creștină.

10. După un timp, iudeii cei geloși cari făcuseră atâta turburare în Tesalonic, au auzit că Pavel și Sila erau în Berea, și că mulți crezuseră în Isus. Aceasta îi mânié, și au venit dela o așa depărtare, numai cu singurul scop să gonească și de aici pe Pavel și pe Sila. De îndată ce au sosit, au răscolit pe necredincioși încât Pavel a văzut că nu mai poate rămâne acolo în siguranță.

11. „Atunci frații au pornit îndată pe Pavel spre mare; Sila și Timotei au rămas în Berea. Cei ce insoțeau pe Pavel, l-au dus până la Atena.” Din Atena, Pavel trimese vorbă îndărăt la Berea ca să vină la el Sila și cu Timotei.”

12. Aceste învățături ne arată că Pavel nu a dus o viață fără grijă. Cu toate acestea el nu a obosit a face ceea ce este bine, nici a face tot ce poate pentru Isus, pe

care îl iubiă mai mult ca orice. Asemenea lui Pavel, să ne luptăm a face bine chiar dacă avem greutăți; să învingem orice ispită, cu ajutorul Domnului.

Intrebări.

1. Ce se întâmplase cu apostolii în Filipi? Unde au mers apoi?
2. Ce a făcut Pavel în Tesalonic?
3. Ce au făcut acei cari au crezut? Dar ceilalți?
4. Unde locuiau apostolii? Ce s'a întâmplat?
5. Ce au făcut iudeii necredincioși?
6. Ce nu se străduia poporul acesta să facă?
7. Ce efect a avut aceste vorbe? Ce au pus pe Iason să promită? Ce au făcut frații pentru siguranța lui Pavel și Sila?
8. Cât de departe era Berea? Când Pavel și Sila au venit acolo, ce au făcut?
9. În ce se deosebiă poporul din Berea de cel din Tesalonic? Ce a făcut pe Pavel să spună că sunt râvnitori de cele bune? Ce lucru a ajutat pe mulți să poată crede?
10. Cine a auzit de cele ce se întâmplau în Berea? Ce au făcut ei?
11. Ce au făcut pentru Pavel frații? Cine a rămas în Berea? Ce a trimes Pavel din Atena?
12. Ce ne arată aceste învățături? În ce lucru ar trebui să ne străduim a fi asemenea lui Pavel?

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 8.— Abon. pe un an Lei 96.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

Intrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

33. Care popor fugind și-a risipit hainele pe drum?

34. Unde găsim pe Domnul stând pe un zid cu o cumpănă în mână?

35. În timpul unui războiu, care rege și oamenii săi au plâns până nu au mai putut?

36. Care prinț a fost omorît și aruncat într-o groapă, punând peste el o grămadă foarte mare de pietre?

37. Cărui credincios după un ospăț i-a dat fiecare oaspete al lui un inel și o monedă?

38. În care text din Scriptură ni se spune că Solomon a rostit 3000 de pilde și a alcătuit 1005 cântări?

39. Unde stă scris despre omorirea a 70 de oameni; capetele lor fiind puse în coșuri și trimise unui domnitor?

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar”
No. 12 (1926).

21. David: 1 Sam. 18, 27 u. p.; 19, 11, 12.
22. Ozia: 2 Cron. 26, 10.
23. Ezra: 8, 21.
24. Rimon: Judec. 20, 47.
25. David: 2 Sam. 5, 23, 24.
26. Ioan: 2, 5.
27. Meșă: 2 Regi 3, 4 pr. p. 26—27 pr. p.
28. Eleazar: 2 Sam. 23, 10.
29. Filip: Fapt. 8, 39.
30. Iacob și Moisi: 1 Moisi 32, 26; 2 Moisi 32, 10.
31. Saul: 1 Sam. 10, 22.
32. Zaharia: 7, 12.

Au deslegat 12 întrebări: Enoch Stefanian și Ioan Sbarcea, *București-Labirint*.

Au deslegat 11 întrebări: Tincuța I. Stănescu; Maria P. Mărăcine, *Pitești*; Nădejdea P. Gheorghiu, *Turtucaia*.

Au deslegat 10 întrebări: Eufrosina Săvescu, *București-Labirint*; Șerban și Const. Gheorghiuță, *Viziru-Brăila*.

Au deslegat 9 întrebări: Oprica Stoicea; Stancu Banu, *T. Măgurele - Teleorman*; Ioan N. Liga, *Mălușeni-Covurlui*; Costică Baci, *Botoșani*.

Au deslegat 8 întrebări: Maria Hotăran, *București-Labirint*; Petre S. Ciobanu, *Ologi-Teleorman*; Al. M. Ciolan, *Bârlad-Tutova*; Poenaru M. Neculai; N. R. Mazilu, *Viperesti-Buzău*; Anastasia Al. Beșliu, *Punghina-Mehedinți*; Ioan Crișan și Gheorghe Valentin, *Bolfei-Bihor*.

Au deslegat 7 întrebări: Ilie Nițescu și Tița Frâncu, *Valea-Călugărească*; Stoica St. Sandu, *Spătărei-Teleorman*; Alexe Constantin, *Botoșani*.

Au deslegat 6 întrebări: Matei Moraru și C. Roșioru; I. Munteanu și C. Buiuoc, *Ploști*; N. Baston, *Galafi*; Florea Coișan Vasile, *Mahala-Cernăuși*; Marioara Dumitrescu, *Bușeni-Prahova*.

Au deslegat 5 întrebări: Vasile Sibianu, *Buciumeni-Dâmbovița*.

Au deslegat 4 întrebări: Marcu St. Diaconu, *Moreni-Dâmbovița*; Mihalache N. Jorja și Ecaterina P. Marinescu, *Pultineiu-Teleorman*.

Au deslegat 3 întrebări: Ioan Rotaru; Niculae G. Teodorescu, *București-Labirint*; Eufrosina M. Ciocărlan, *Slătioara-Romanași*; Elena și Ioan Codreanu, *Maxenu-Buzău*.

Au deslegat 2 întrebări: Dumitru I. Herța, *Peștera-Medgidia*.

Atragem atențiunea Onoraților noștri Ceteritori, abonați și tuturor persoanelor cari trimit sume, să specifice fie prin scrisoare fie în dosul cuponului dela mandat, scopul pentru care trimete suma la Editura Cuvântul Evangheliei.

Caut doi lucrători cismari necăsătoriți, unoscând tălpitul și richtuitul. Pretențiile se vor adresa în scris la cismăria și pielăria Florea Zamfirescu, Str. Târgului No. 116, Balș, jud. Romanați. 2—2

Rog pe iubiții frați a ne înștiința de adresa fratelui Ordianu Alexandru, de fel din Transilvania, plecat de un an de zile din mijlocul comunității Galați și pe a fr. Jean Arghir, plecat de o lună din mijlocul nostru. Adresele se vor trimite pe adresa Fr. Panait Anghel, str. Călărași No. 12 Galați.

Necrolog.

Sora **EVDOKHIA MIHAILOF** membră a Comunității Moreni, a adormit în Domnul la 25 Noembrie, a. c., în etate de 68 ani.

Inhumarea a avut loc în cimitrul A. Z. Ș. al Comunității Dărmănești, și la care a luat parte membrii din ambele comunități.

Sperăm să o putem vedea la învierea cea dintâiu a dreptilor.

Ploiești.

I. Gheorghiușor.

Sora **SIMIOANA POPESCU** din Com. T. Măgurele, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 7 Septembrie 1926. Eră în etate de 75 ani.

A fost o soră stăruitoare în nădejdea venirii Mântuitorului Hristos, până în clipa când a părăsit această lume. Soțul urmează Domnului.

Rămănem incredințați că o vom vedea la învierea celor drepti.

Alexandria.

C. Florescu.

Fr. **GHEORGHE BOHĂLȚEA** de ani 63, membru al comunității Provița de Sus, jud. Prahova, a fost chemat de Domnul la odihnă la 24 Decembrie, în urma unei grele operații, în spitalul Schuller din Ploiești.

Ultimile cuvinte i-au fost: „Singura speranță este numai în Hristos”.

Inhumarea a avut loc în Ploiești, cu care ocazie s'au rostit cuvântări ocazionale.

Membrii din ambele comunități l'au însoțit cu speranța vederii în mărire la a doua venire a Domnului.

Ploiești.

I. Gheorghiușor.

STRAJA DIMINEȚIL

Februarie 1927.

Hristos Mântuitorul nostru.
Divinitatea.

1. Isa. 9, 6.
2. Col. 2, 9.
3. Ioan 8, 58.
4. Ebr. 1, 8.
5. Ioan 1, 1. 2.

Creator și Protector.

6. Ioan 1, 5.
7. Ioan 1, 10.
8. 1 Cor. 8, 6.
9. Col. 1, 16.
10. Col. 1, 17.
11. Ebr. 1, 5.
12. Ioan 1, 4.

Salvator.

13. Titu. 2, 14.

14. Ebr. 9, 12.
15. Ps. 130, 7. 8.
16. Gal. 4, 4. 5.
17. Efes. 1, 6. 7.
18. Apoc. 5, 9.
19. Iov 19, 25.

Purtătorul păcatelor.

20. Isa. 53, 4.
21. Isa. 53, 5.
22. Isa. 53, 6.
23. Isa. 53, 8.
24. Isa. 53, 12.
25. Ioan 1, 29.
26. 1 Petr. 2, 24.

Mijlocitor.

27. 1 Tim. 2, 5.
28. 1 Ioan 2, 4.

